

# KIS HÍR LAP




... EGÉR-BÁLT RENDEZTEK FLUFF URAM ELŐTT. (Lásd a 109. l.)



## A BÜVOS AJÁNDÉKOK,

vagy

## Ibolya és Gyöngyike meglepő kalandjai.

— Mesés történet, számos képpel. —

(Folytatás.)

IV. FEJEZET.

## A megvetett ajándék.

**M**IKOR a két öreg anyóka eltávozott, Iluska csodálkozva nézett utánok.

— De furcsa két nénike! gondolá. És milyen sajátságos néven szólították egymást! Ilyen öreg anyókák s az egyik Ibolya, a másik Gyöngyike.

Igen, ők voltak. A két fiatal tündér öltött magára ilyen alakot az emberek közt való járás-kelésre és épp ezért volt szükségök arra a házikóra is ott a falu végén.

Már a házuk kapujába értek, de még mindig nem tudtak bele nyugodni abba, amit Iluskától hallottak.

— Valami tévedésnek kell lenni a dologban, szól Ibolya. Mostohája!

— Lehetetlennek hangzik, pedig az a leányka egészen tisztán mondta, hogy mostohája, jegyzé meg Gyöngyike. Nem értem!

— En sem értem, teljesen lehetetlen is megérteni. Végre is talán igaza volt a királynőnknek, hogy a világ már megváltozott . . .

— Ugyan legyen eszed! Ha így beszélsz, akkor akár ne is próbáljunk semmit, hanem röpüljünk egyenest haza és kérjünk bocsánatot.

— No, hiszen nem mondom . . . de mikor az a mostoha csöppet sem hasonlít azokhoz a mostohákhoz, akiknek mi valaha híreket hallottuk! Az bizonyos, hogy szegény Hamupipőke soha sem mondta a

mostohájának azt, hogy: Édes aranyos jó mamácska!

— Ez a leányka talán nagyon jó gyermek és arra törekszik, hogy szép színben tüntesse föl a mostoháját.

— Nem hiszem, hogy valami jó gyermek legyen. Mert egy csöppet sem szép. Hanem a testvére, az nagyon szép fiu.

— De ez meg el akarta égetni a mesekönyveket.

— Csak tréfált, azt mondta a mostohájok. Mentegette, ő, a mostoha! Nem értem, sehogy sem értem.

— Jobb, ha nem is törjük rajta a fejünket. Inkább teremtsünk virágokat ide az udvarra, hogy a gyerekek szeme megakadjon rajtok.

— Persze! Ó, majd barátságosabbak lesznek ezek a gyermekek nem sokára.

— Magam is azt hiszem. De mi nem maradunk éjszakára itt a szűk falak közt, ugy-e? Meg nem foghatom, miért élnek az emberek házakban, mikor ott az árnyas tágas erdő.

— Magam sem értem. Nyissuk ki az ajtót. Azzal is világosabb.

Kitárta az ajtót és kitekintett. Egy öreg ur és egy uri nő álltak a kapu előtt és bámulva néztek a virágos udvarra.

— Jó napot kívánok! szól az öreg ur illedelmesen, amint Ibolyát megpillantotta.

Ibolya azonban nem felelt, hanem befordult az ajtóból.

— Nem gyerekek, hanem felnőtt emberek, mondá Gyöngyikének. Ilyenekkel mi tündérek nem igen állhatunk szóba.

— Persze hogy nem. De hallgassuk meg, mit beszélnek. A virágainkat bámulják. Majd ide küldik talán a gyermekeket is. A nyitott ajtón behallatszott a beszéd.

— Sajátságos rég jártam itt kopár volt. P rágókkal.

— Igazi Soha sem lá retnék belőlül

— Mindjár tól. Bizonyosa

Az öreg u szolt a nyitot

— Kérem, kitsak egyet- gokból?

— Tessék!

És Ibolya, intve Gyöngy

— Jöjj ide

— Majd b Gyöngyike. M számára való

Az öreg u Mert leszakít örömmel vitte azonban, ami vetett.

— De aty ez közönséges

A házikób Az öreg ur szemét.

— Ejnye r látó vagyok!

És sietve t

— No, ez vágyódni, szó

— De ha virágot hagyu

-- Ni, am egyenesen ide

— Sajátságos! mondá az öreg ur. Nem rég jártam itt, akkor ez az udvar egészen kopár volt. És most tele a legszebb virágokkal.

— Igazi csoda-virágok, mondá a nő. Soha sem láttam szebbeket. Szinte szeretnék belőlük egy kis bokrétát.

— Mindjárt kérek az öreg asszonyágoktól. Bizonyosan adnak, hiszen van itt sok.

Az öreg ur belépett az udvarra s beszólt a nyitott ajtón:

— Kérem, megengedik-e, hogy leszakítsak egyet-kettőt ezekből a szép virágokból?

— Tessék! hangzott belőlről a válasz.

És Ibolya, az ablak függönye mögé intve Gyöngyikét, nevetve sugta:

— Jöjj ide testvér! Ez jó tréfa lesz.

— Majd bámul az öreg ur! viszonzá Gyöngyike. Mintha ilyen öreg emberek számára való volna a tündérek virága!

Az öreg ur csakugyan nagyot bámult. Mert leszakított néhány szép virágot és örömmel vitte a kint várakozó nőnek; ez azonban, amint kezébe vette, nagyot nevetett.

— De atyuskám, mit hoztál? Hiszen ez közönséges vad dudva és paraj.

A házikóból csengő kacagás hallatszott. Az öreg ur zavarodottan dörzsölgette a szemét.

— Ejnye no! Hát már annyira rövidlátó vagyok!... Hogy nevetnek rajtam!...

És sietve távozott.

— No, ez nem fog többé a virágainkra vágódni, szólt Ibolya.

— De ha gyermekek jönnek, azoknak virágot hagyunk a kezökben.

— Ni, amott jön is három gyermek... egyenesen ide tart.

— Mindjárt kezdetünk is velök valamit. Nagyon jól indul a dolgunk.

És a két tündér, egészen megfélelkezve öreg anyóka voltáról, vigan lebegve tánczolt körül a szobában. Mikor megelégték, ismét az ajtóhoz léptek.

— Hárman jönnek... ha testvérek, akkor már tudjuk mit kell tennünk, szólt Ibolya.

— A legkisebbik lesz köztük a legszebb és legjobb, legnemesebb szivü.

— Igen, és azt fogjuk megajándékozni. Bizonyosan megállnak a kapunál, kihallgatjuk a beszédjüket és akkor majd megtudjuk, mivel segítsük meg a derék fiut.

— Attól tartok... a legkisebbik... nézd... az leányka.

— Az sem baj. Hát azt segítjük meg. Bizonyosan kedvére lesz, ha neki indulhat világot látni s neki adjuk a zacskót, amelyből az arany soha sem fogy ki.

— Vagy megkérdezzük, nem akar-e királyfinak a felesége lenni.

— És ha a királyfi talán valamely elátkozott kastélyban van fogva, kiszabadítjuk.

— Természetesen. De most figyeljünk. már itt vannak a kerítésnél... És ni... ez az az Iluska, akinek olyan csodálatos mostohája van... az meg a testvér-bátyja. Most majd megtudunk róluk valamit.

A kerítés felől csakugyan beszéd halatszott.

— Remélem, Lenczikém, te fogsz győzni, mondá Iluska.

Oda bent Ibolya és Gyöngyike össze néztek.

— Győzni fog, sugta Ibolya. Nagyon szép fiu.

— Csak hogy ő nem a legfiatabb, hanem a legöregebb hármuk közt, jegyzé meg Gyöngyike.

— Sebaj. Különben, majd meglátjuk, felelte Ibolya. Most csak figyeljünk jól mit beszélnek.

Oda kint a három testvér közül a legkisebbik szólt, egy igen szép arcú leányka:

— Már annyit beszéltek erről a mulatságról! Hát mikor lesz már végre, Iluska?

— Mikor! Hiszen tudod, hogy szombaton délután lesz a nagy verseny, felelt Iluska.

— Valjon mi lehet az a verseny? kérde oda bent Gyöngyike sugva.

— Pszt! felelé Ibolya. Már a kapuhoz értek. Most mindjárt meglátják a virágainkat.

A gyermekek azonban nem igen törődtek a virágokkal s a kicsi leányka így szólt:

— Megkérem apácskát, hogy én osztassam ki a jutalmakat. Nagyon szépen fogok felöltözni, a kék selyem ruhámba.

— Ugyan mit fecsegsz, Sárrika! felelé Iluska. Ilyen falusi mulatságra nem szokás selyembe öltözni.

— De én azt akarom! kiáltá Lottika duzzogva.

— Majd meglátod, hogy hiába akarod. Semmi sem lesz belőle.

Oda bent Gyöngyike oda sugott Ibolyának:

— Ez a Sárrika nagyon szép gyermek. És a testvér-nénje, hallottad? bántja, szomorítja.

— Az természetes. Hiszen Sárrika a legkisebbik. Mindig azt bántják és üldözik. De majd megsegítjük.

— Szóljak neki a királyfiról?

— Még ne! Hallgatózzunk tovább. A fiú is nagyon szép gyerek, azt is meg kell ajándékoznunk.

Kint a gyermekek épp a kapu előtt állapodtak meg.

— Amott jön Béla, szólt Lenczi. Várjuk meg.

Megálltak s eközben Iluska megpillantotta a virágokat.

— Nézzétek, milyen gyönyörű virágok! Még a mi kertünkben sincs ilyen.

— Jaj de szépek! kiáltott föl Sárrika. Szeretném, ha ezekből csinálhatnánk bokrétákat a jutalmak kiosztására.

— Szervusz, Lenczi! Jó napot, Iluska! szólt az oda érkezett Béla. Mit nézdegéltek itt?

— Azokat a virágokat, felelé Iluska. Nézd, milyen szépek!

— Törődöm is én a virággal, szólt Béla fitymálva. A szombati versenyről akarok Lenczivel tanácskozni . . .

— De ebben a pillanatban megjelent a két öreg anyóka a kapuban.

— Jaj, már megint az az alkalmatlan két öreg asszonyság, sugta Béla. Osonjunk el, Lenczi.

— Jó napot, gyerekek! szólt Ibolya.

— Jó napot, kedves gyerekek! szólt Gyöngyike.

— Jó napot, kedves nénikék! felelé Iluska.

— Most már mégis csak maradjunk egy perczig, sugta Lenczi Bélának. Nem illenék rögtön odább állnunk.

Maradtak tehát, a kis Sárrika pedig félösen huzódott az Iluska háta mögé.

— Arról a szombati mulatságról szeretnénk veletek beszélni, kezdé Ibolya. — Elmehetnénk-e mi is oda? . . .

— Az Lenczitől függ, felelé Béla. Az ő születése napja lesz, ő hívja meg a vendégeit.

— Azaz, hogy csak azokat, akiknek a meghívását apácska megengedi, szólt Lenczi.

(Folytatása a 102. lapon.)





... EGY PÁR ÓCSKA CSIZMÁT NYUJTOTT ODA. (Lásd a 102. lapon.)

(Folytatás a 100. laphoz.)

De apácska bizonyosan örvideni fog, ha a nénikék is eljönnek a kertbe a nagy verseny idejére.

— Mi az a verseny? Mi soha sem láttunk versenyt, mondá Gyöngyike.

A gyermekek csodálkozva néztek össze.

— De azt hallottuk, hogy Lenczike győzni szeretne. Mi az, amiben győzni szeretne? Talán megsegíthetjük.

Lenczi elmosolyodott, Béla pedig nagyot nevetett.

— A versenyben szeretne Lenczi győzni, magyarázta Iluska.

— Ebben pedig a nénik nem igen segíthetnek, szólta Lenczi.

— No, no! Az nem olyan bizonyos, mondá Gyöngyike.

— Éppen nem bizonyos, tevé hozzá Ibolya. Ha ezt a pár csizmát huzod fel, minden versenyben győztes leszel.

És egy pár ócska, hatalmas nagyságu csizmát nyújtott (Lásd a képet a 101. lapon) oda Lenczinek. Ez azonban nagyot nevetve nem, hogy utánok kapott volna, hanem hátra dugta a kezét.

— Köszönöm szépen, de már ilyen tiz kilós terhet nem köthetek a lábaimra. Ilyen csizmában még gyalog sem tudnék járni, nem hogy kerékpárt hajtani. Alászolgája! Menjünk, Béla!

— Ezeknek az anyókáknak meghibbant az eszök, sugta menet közben Béla. Látszott már akkor is, mikor először találkoztunk velök.

Ibolya és Gyöngyike csalódottan néztek Lenczi után.

— Ej, ej! ümmögött Ibolya. Igy vissza utasítani a szívesen nyújtott ajándékot!

— Még csak meg sem akarja próbálni! tevé hozzá Gyöngyike.

— Ne vegyék zokon, kedves nénikém! mentegeté Iluska. Kerékpár-verseny lesz, annál nem igen vehetné hasznát.

— Kerékpár-verseny? Hát az micsoda? Soha sem láttuk.

— Ha eljönnek szombaton a nagy kertünkbe, megláthatják. De most már nekem is mennem kell. Jőjj, Sárika!

Kézen fogta a kis leányt és illedelmes köszönés után ők is gyorsan távoztak.

A két tündér megzavarodva nézett utánok.

— Ejnye no! Ejnye no! tépelődött Gyöngyike. Mit csinálunk, ha a gyermekek nem fogadják el az ajándékainkat? Nem kell neki a csizma, mellyel egyszerre egy mértföldet léphet!

— Rosszul fogtunk hozzá, elhibáztuk a dolgot, felelé Ibolya. A legöregebbik testvért akartuk megsegíteni, pedig soha tündér ezt nem tette. A legöregebbik soha sem lehet jó . . . nem is szabad győznie. Azt kellett volna megtudnunk, hogy a legkisebbiket mivel segíthetjük meg.

— Persze, persze! helyeslé Gyöngyike. No, még nem késő. Röpüljünk utánok!

Megrázkódtak s a két öreg anyóka alakja eltűnt. És arról a helyről, ahol ezek álltak, két kis madárka röpült fel a levegőbe.

(Folytatása következik.)

## ARANY KALÁSZ.

A helytelen vágyat, mikor először támad föl benned, még könnyen elfojthatod. De ha engedtéel neki, mindig több-több tilos vágy fogja követni, melyeket nem fogsz kielégíthetni és akkor megszenvedsz miattok; vagy pedig tilos uton elégited ki és akkor előbb-utóbb bajba döntöd magadat.

MEG

**M**EGCSIP  
Most  
Hja bizo  
Csipe

Törvény  
Ison  
A kiont  
Kér

Amint  
Gázo  
Azt hiva  
A ha

Egyszer  
Jaj,  
Hát te  
Illik

De szön  
Elvis  
Vacsorá  
S me

Mit bes  
Keg  
Rád ta  
Hirt

No . . .  
Lako  
Vissza  
Élj



## MEGCSIPTÉLEK!

(Képpel a 104. lapon.)

**M**EGCSIPTÉLEK, rák barátom!  
Most szepegsz!  
Hja bizony! Te többé már nem  
Csipegetsz.

Törvényt látok most fölötted,  
Iszonyut!  
A kiontott piros vérem  
Kér boszut.

Amint itt a vízben lassan  
Gázolok,  
Azt hívén, hogy veszélyt nem rejt  
A homok, —

Egyszerre csak fölajdulok:  
Jaj, mi az?  
Hát te csiptél meg, hamis rák!  
Illik az?

De szörnyü lesz lakolásod:  
Elviszlek,  
Vacsorára megfőzetlek  
S megeszlek.

Mit beszélsz? Hogy szebb volna a  
Kegyelem?  
Rád tapostam s védekeztél  
Hirtelen?

No ... ez igaz ... ezért ne is  
Lakolj hát,  
Vissza doblak és boldogan  
Élj tovább!



## BÜVÉSZET.

## A görcs.

(Képpel a 108. lapon.)

**M**ELEG nyári napon szomjasan álldogált  
két jó pajtás a vendéglő előtt. Egyi-  
kőknek sem volt egy árva fillérje sem.

— Pedig de jól esnék egy pohárka bor!  
sóhajtá az egyik.

— Meg lesz, felelé a másik. Térjünk  
be ide a vendéglőbe.

— De mikor nincs pénzünk . . .

— Bizd csak rám, viszonzá a másik  
furfangos mosollyal.

Betértek, borozgattak s kedélyes beszél-  
getés közben a furfangos czimbora egy  
darabka zsinórt vett elő.

— No pajtás, oldd meg ezt a feladatot:  
fogd a két kezébe ennek a zsinórnak a  
két végét és köss rá görcsöt, de úgy, hogy  
a zsinór végeit egyik kezedből sem szabad  
többé eleresztened.

A másik czimbora próbálgatja, de nem  
boldogul s élénken vitáznak.

— Az lehetlenség!

— De igen is lehetséges.

Kíváncsian áll oda a vendéglős, ő is pró-  
bálgatja és végre szintén kijelenti, hogy lehe-  
tetlen a zsinórra görcsöt kötni, ha nem sza-  
bad a zsinórnak egyik végét sem elereszteni.

— Igenis lehetséges, szól a furfangos  
czimbora. Fogadjunk!

— No hát fogadjunk!

— Ebbe a palaczk borba.

— Áll a fogadás.

És a furfangos czimbora megnyerte a  
fogadást, ingyen kapta a palaczk bort. Mert  
mit csinált? Maga elé fektette az asztalra  
a zsinórt, keresztbe fonta a karjait s a  
jobb kezével megfogta a zsinór bal végét,  
viszont bal kezével a zsinór jobb végét  
(Lásd a képet a 108. lapon), aztán, el nem  
eresztve többé ujjaiából a zsinór végeit,  
szét bontotta a karjait. És amint a karjait  
szét bontotta, ott volt a görcs a zsinóron.

És aki tudja a fortélyát, mindenki könny-  
nyen megcsinálhatja így a görcsöt.



MEGCSIPTELEK! (Lásd a 103. lapon.)

## ÜGYES BÖSKE.



*KICSI lányka még a Böske,  
De azért már jó gazdasszony,  
Iparkodik, hogy a háznál,  
Ahol lehet, használhasson.*

*Reggel a nagy söprűt fogja  
És beáll kis szobalánynak.  
Ragyog is ám az a szoba,  
Van öröme a mamának.*

*A konyhában nagy a főzés,  
A szakácsné, jaj! megkészt!  
Segit Böske itt is, ott is  
S föltálalják az ebédet.*

*Délután meg a mamának  
A nénihez köll elmenni, —  
A kis Karcsi elhagyottan  
Hogy fog itthon majd meglenni?*

*Nincs baj. Böske mulattatja,  
Ad is neki jó ozsonnát  
És a mama dicséri a  
Jó testvért, jó gazdasszonykát.*



## FLUFF.

— Cicioza-história. —

Irta Margit mama.

**F**LUFF fekete, bársonyos szőrű, nagy cicza volt; urnője a kis Ili számára a legszebb cicza a világon.

Meg is látszott rajta mivolta, meg hogy jól gondozzák. Ez mind szép. De egyről különösen nevezetes volt: a lustaságáról. Soha talán ilyen rest cicza nem volt a világon. A jó módtól elhizott és minden mozdulat nehezeire esett. Még a szemét is csak akkor nyitotta ki, ha Ilike enni hozott neki. Azt Ili a világért sem bizta volna másra, hogy az ő drága Fluffját más etesse mint ő. Volt is neki szép ara-

nyozott csészéje. Ebbe gyűjtötte a jó falatokat ciczája számára; és csak ha ezzel a csészével közeledett Ilike, méltóztatott fölkelni Fluffnak. Lassan álmolydott fel selyem-bársony csipkés vánkosáról, melyet kicsi urnője gondossága helyezett számára a pamlag sarkába.

Ott hentergett egész isten-áldotta nap és bizony Ilikének igen zokon esett, hogy az ő Fluffját javithatlan lustaságáért mindenki megszólta. Különösen tiz éves bátyja Jani örökösen gúnyolta Fluffot.

— Lustább mint Fluff! . . . így panaszkolta be a szakácsné a rest szolgálót Ilike és Jani mamájának. Janika pedig nevetve tóditotta:

— Annál senki sem lehet lustább!

— Nem is hinném, hogy tudna még egeret fogni! — nevetett a szakácsné.

— Dehogy nem tud! védelmezte a ciczáját Ilike, és sajnálkozva czirógatta meg a szegény rágalmazott állatot.

— Fogadjunk, hogy nem tud! szólt Jani.

— Fogadjunk! szólt Ilike is. Mutasd meg kedves Fluff, hogy tudsz még egerészni! Ezekkel a szókkal fordult ciczájához.

Fluff még csak a fülét sem mozgatta e felszólításra.

— Látnod Ilike, milyen ez a te Fluffod! szólt fitymálva Jani. Nem is hallgat rád. De te magad vagy az oka, hogy ilyen.

— Már ugyan miért?

— Mert elkényeztetted, elrontottad, lustaságra szoktattad. Nem is csodálhatod, hogy ilyen rest lett. Rosszul nevelted!

— Rosszul neveltem?

— Bizony rosszul! És ha ez a cicza fog egy egeret, neked adom legszebb képes-könyvemet.

— All az alku! felelt Ili. Aztán elkérve mamájától az élés-tár kulcsát, karjaiba vette Ffluffot. Ó, oly gyöngéden fogta meg, mintha üvegből lett volna az a lusta jószág.

Jani vele ment és látta, amint Ilike Fluffot az élés-kamra egyik zugában levő egér-lyuk elé helyezte: lassan, vigyázva, mint valami törekeny finom poharat.

— Így ni! szólt a cicza bársonyos fekete fejét simogatva. Most fogjál szépen egérékét!

Fluff még csak annyit sem mondott, hogy miáu! . . . hanem tágabbra nyitva hunyorgó, zöld szeméit, panaszosan nézett föl kicsi urnőjére. Ilikének szinte fájt a szive e szomorú tekintettől.

Ezzel magára hagyták Fluffot.

Janikának azonban valami ötlött az eszébe:

— Hogyan fogjuk megtudni, hogy Fluff csakugyan fogott-é egeret? Hiszen megeszi!

— Dehogy eszi! válaszolt Ilonka. Ilyen finom cicza csak megöli az egeret, de meg nem eszi.

— No, majd meglátjuk!

Fluff ott bóbiskolt az egér-lyuk előtt. Sajnálattal kell azonban bevallanunk, hogy

annyira elkeseredett, mint még soha. Elkeseredésében folyton dörmögött, mormogott s cicza-nyelven ilyenformát mondott:

Nem értem Ilikét. Miért kinoz engem? Nem vétettem neki semmit. Nem haraptam, nem karmoltam meg. Mindig szépen megettem, amit ennem hozott. Még a légynek sem vétettem. És most ide hoz, hogy egérfogással vesződjem! Ha már arra szoktattott, hogy minden erőlködés nélkül megkapjam, mindennapi élelmemet: nem kívánhatja, hogy most hirtelenében dolgos, munkás cicza váljon belőlem.

Az egérekék hallották ezt a beszédet s meg is értették. Volt annyi eszük, hogy elő nem bujtak a lyukból.

Fluff pedig tovább morgott-dörmögött, panaszkodott az ő kicsi asszonyára. Pedig ha jószivü cicza lett volna, szívesen a kedvére jár neki, hogy háláját bebizonyítsa. azért a pompás jómóderért, melyben részesült,

A sok dörmögés között, egyszer csak azon vette magát észre a háládatlan Fluff, hogy alaposan megéhezett.

— No lám! szólt elégedetlenül. Még éhezhetnek is! Nincs itten egér aranyért se! Hogyan egerészek akkor? Valami mást kell keresnem . . .

Felugrott az élés-kamra közepén álló asztalra és ott szaglászott-szimatolt valami jó falat után.

Egyszerre a konyhában levő cselédeket iszonyu csörömpölés zaja, mely az élés-tárból hallatszott, arra készítette, hogy azonnal Ilikéért fussanak.

A Fluff leverte mind a beföttes üvegeket! jelentette be Julis szolgáló Ilikének a szörnyü esetet.

Oda futottak. Jani is épen ott lévén, persze ő is csatlakozott hugához. Midőn beléptek az élés-tárba, nem láttak eleinte egyebet: csak egy halom elzuzódott beföttes üveget és egy kerek nagy kosarat, mely izgett-mozgott mint a mormotér.

Alóla kilátszott a Fluff farka és körülötte hig rántotta terjengett.

— A tojásos-kosarat verte le ez a pákosz, haszontalan macska! kiáltott a gye-

rekek háta mögött a szakácsné és ugyan-csak készült a kezében levő főző-kanállal néhány ütést mérni a Fluff hátára. Gyors mozdulattal fölkapta a kosarat és ekkor meglátták a pórul járt cziczát.

Ili, Jani, de meg a szakácsné is nagy kacagásra fakadtak.

Szerencsétlen Fluffja egészen leöntve az össze törött tojások mártásával. A fekete bundája sárga lett, a szeme leragadt, mert az is tele ment a nyers rántottával.

— Szörnyűség! A sok drága tojást mind pocskékká törte ez a hitvány macska!... így kiáltott fel a szakácsné s jót húzott a főző-kanál nyelével Fluff uram hátára.

Régen volt az mikor őt megverték utoljára. Szörnyen meg is rémült. Ijedtében akkorát ugrott, hogy éppen a mellette lévő nyitva felejtett lisztes láda egyik rekeszébe pottyant bele.

Janikának szörnyen tetszett ez a komédia. Fluff nyakig ült a lisztben, csak rántottás feje látszott ki, s félre téve lustaságát, ugyan-csak kapálódzott, miközben tüszkölésével s miákolásával majd fölvetta a házat.

De a szakácsné most már nem találta nevetségesnek a dolgot.

— Ó te pokolra való, te! kiáltott rá Fluffra és egyik fülénél fogva ki akarta rántani a tele lisztes ládából. Csak hogy ez nem ment ám olyan könnyen.

— Tönkre tette ezt a szép lisztet is! jajgatott a Kati. Mit fog mondani a nagysága?

Ezzel aztán úgy-ahogy kihuzta a boldogtalan Fluffot a lisztből és oda dobta a nagy zajra befutott Julisnak:

— Nesze, fogjad, fűröszd meg!

— Majd megfűrösztöm hahaha! nevette a Julis szolgáló kegyetlenül.

Ilike eddig, szinte megdermedve az ijedségtől, szótlánul nézte a cziczája csúfos esetét; de látva, hogy most irgalmatlan kezek közé került, melyek ugyan-csak meg fogják tépázni ő kelmét: vissza nyerte szavát s így szólt:

— Ne verje meg Julis a szegényt! esdeklett Ilike az ő kedves állatja érdekében.

— Csak egy kicsit, kisasszonyka! Ne féljen nem nagyon! felelt Julis nevetve. De nem igazán beszélt Julis, mert bizony *nagyon* megverte Fluffot.

Azt gondolom azonban, hogy Fluff e verést megérdemelte, ha másért nem, már azért is: mert dörmögött-dohogott, midőn urnője valamit parancsolt neki. Ez a makrancosság büntetést érdemelt.

Fluff sokáig nem mert mutatkozni e rosszul sikerült egér-vadászat után, amely nem is volt az. Ilike szörnyen röstelte, hogy négyent vallott a cziczájával. Alig is merte védelmezni, ha Jani az ő szokott gúnyos tréfiáival állott elő. Most még többet élcelődött Fluff fölött. Mindenkinek elmondta milyen furcsa volt ő cziczasága fülig a rántottában, majd a lisztes bundájában, és külön mennyi kárt okozott vele.

De néhány hét múlva, kissé feledésbe ment a dolog és Fluff ur megint csak ott renyhékedett az ő selyem-bársony vánkosán.

Ez idő-tájt jött haza az Ilike idősebb bátyja Béla is, aki a hadapród-iskolában készült katonai pályájára. Alig volt otthon, Jani persze sietett őt Fluff ur viselt dolgairól felvilágosítani.

— Ennek a macskának a nevelése el van hibázva! mondá nyomatékkal Béla. Majd kezembe veszem a nevelését én s katonásan megregulázom.

Keserves idők következtek ezután Fluffra.

A tizennégy éves Béla elég gyerekes volt még a cziczával törődni. Fluffnak elhizott, ellustult testét gyors mozdulatokra próbálta szoktatni és azt kívánta, hogy az elkényeztetett állat kommandó-szóra engedelmessédjék.

De Fluffnál is beteljesedett e közmondás, hogy: amit valaki Jancsi korában meg nem tanult, meg nem tanulja János korában sem.

Béla utoljára is nagyon megharagudott Fluffra, amért nem fog rajta semmi tanulás.

— Látom már, hogy buta vagy, szólt Fluffhoz, s hogy sehogy sem fér kerek buksi fejedbe az a tudomány!

Ugy is volt. Ha Béla egy darabka sajtot tett az orrára, hogy azt addig be ne merje kapni, míg nem mondják neki: »szabad!« Fluff legott lerázta az orra hegyéről, hogy megegye, ha éhes volt — vagy hogy ottan tartsa akár egy óráig is, ha nem köllött neki, Béla akár hogy kommandórozta is hogy »szabad!« Lerázta, ott hagyta s oda tért szundikálni az ő puha párnájára. De Fluffnak jóindulatáról tesz tanúságot mégis, hogy bár mint kizozta is a hadapród az ő katonai nevelési regu-

lájával: a czicza nem karmolt, nem harapott, hanem békén türte sorsát. Tán hogy még ehhez is lusta volt.

— No, ha ujat nem tanulsz, próbálj valami régit! határozta el Béla. Jösz megint egerészni az éles-tárba!

A mama nem volt otthon, s így nem is tilthatta meg a veszedelmes kísérletet. Az éles-kamra kulcsa Ilikénél volt véletlenül. Sójajtvá nyujtotta át bátyjának, ennek katonás határozottan kifejezett kívánságára.



BÜVÉSZET. A görcs. (Lásd a 103. lapon.)

— Itt van. De tudom, baj lesz belőle, szölt Bélához.

— Dehogyan lesz! felelt Béla jókedvűen. Fluff most már katonásan van nevelve, tudja mi a fegyelem.

Ezzel Fluffot vitte és ugyan-az elé az egér-lyuk elé helyezte, mely előtt már egyszer egerészni próbált Fluff. Azóta a lyukat már betapasztották nem egyszer a szolgálók, de az egerek csak kikaparták megint.

— Most itt maradsz Fluff! Parancsolom! Ezzel jól fejbe kollintotta.

— Addig maradsz itt, míg nem fogsz három egeret!

Fluff megadással pislogott zöld szemével Bélára, aki aztán Janival és Ilikével kimentek az éles-tárból.

Fluff, hogy magára maradt, megint csak a régi rossz szokásával könnyített keserűségén — hangosan irgett-morgott akár a mormotér.

Az egérek vihogva, czinczogva hallották és őrizkedtek biztos menedék-helyükből előbujni.

Az idő telt. Fluff még az-nap nem kapott reggelit. Persze hogy kegyetlenül meg is éhezett.

Most már végképen fájdalmas kedve támadt.

— Nem elég, hogy folyton kinez ez a gonosz Béla, még azt is akarja, hogy éhen haljak! dohogott elkeseredve. De én bizony nem akarok éhen halni és ha nincsen egér, keresek más egyebet!

Multkor szomorú tapasztalatain okulva, nem ugrott fel az asztalra. De volt ott egy jókora polcz, azon egy sor fazék, a szájuk papirossal bekötve. Oda akart ő felmászni. A polcz nem is volt valami magas. Az egyik nagy fazékból valami fehérlett feléje. Azt tudta, hogy turó. Elhatározta, hogy onnan leszedi.

Hatalmas szökéssel fenn termett a fazékon . . . de abban a pillanatban érezte, hogy sülyed.

Terhe alatt a fazék borító papirosa átszakadt és ő a . . . nemrégiben főtt szilva-izbe süppedt.

Borzalmas pillanat volt ez! Mentől jobban kapálódzott, annál jobban érezte, mint száll alá a mélységes nagy fazékban. Csak a feje maradt künn. Ha mélyebb a fazék, életével lakol torkosságáért, mert menthetetlenül oda fullad abban az édes

hígságban. Ott rekedt tehát minden reménység nélkül, hogy onnan a saját erejéből valaha kiszabadulhasson. Hogy pedig onnan kiegye magát, arra nem vitte rá a czicza-természete, mely a lekvárt utálja.

Az egérek csakhamar észrevették, hogy Fluff se nem ireg, se nem morog már. Nagy óvatossággal elő bujtak tehát és körül néztek: hol is van az ellenség? Soha egér még olyan jóízűt nem kaczagott, mint ezek az egerek; midőn meglátták az ő

halálos ellenségöket, a szerencsétlenül járt Fluffot, a szilva-izes fazékban.

Mikor úgy tapasztalták, hogy Fluff nem mozdulhat onnan, heje-huja kedvök kerekedett. Azonnal össze hívták a szomszédbeli egész atyafiságot és egér-bált rendeztek Fluff uram börtöne előtt. (Lásd a képet a czimlapon.)

Volt bandájuk is. Egyik egérke czimbalmozott, másik hegedült, harmadik cziterázott, a többi pe-

dig járta a polkát, csárdást és francia négyest. Közbe-közbe pedig ingerkedtek a fogoly zsarnokkal.

Fluff az ő nagy boszuságában így dohogott:

— Dejszen, szabaduljak ki csak innen! . . . Csak még . . . de nini . . . valami kívánatos falatok ezek az egerek! . . . és . . . és . . .

Ekkor egy nagy lökést érzett a szívében. Mint ha ötszörös erő dagasztaná izmait. S amire nem volt képes az Ilike szeretete, a Jani gúnyja, a Julis és a Kati ütlege



SUTTYOMBAN. (Lásd a 110. lapon.)

s a Béla katonás regulája: ezt meghozta fölébredt ősi ösztöne, melyet a megszegyentése fölött való elkeseredés dühhé fokozott. Mert hirtelen hatalmasat taszított magán . . . teste nagyot czuppantott, s egyszerre kívül termett a fazékon, s azon lekvárosan, a jobbik első lábának kinyujtva karmait: a rémültökben szinte megdermedt egerek közül levágott egyet, a bal lábával egy másodikat, míg feje gyors lökésével elkapta a harmadikat . . . hármat egy ütésre!

A többi persze elillant.

Ugy állt ott mint valami hős és diadalmasan morgott.

Csak hogy persze a hirtelen erős lökés következtében fölborult a nagy fazék, mely lezuhanván a polcra, akkorát szólt mint a puská, ezer cserépre tört szét s a szilva-iz nagyot loccsant.

Kati, Julis meghallották a nagy pukkánást a konyhán. Elő szólitották Janit, Ilit, Bélát. Julis a suroló-kefével, Kati a hosszú nyelvű főző-kanállal rontott be a kamrába.

Meglepetve álltak meg a küszöbön . . . ott látták Fluffot, a hatalmas győzöt, amint két egeret terítvén le maga elé, magasra szegve kerek fejét s már nem hunyorgó, de vadul villogó zöld szemekkel, a harmadikat éles, fehér fogai közt szorongatta.

— No Fluff, ezt jól csináltad!

És nem is kérem számon tőled a szilva-izes fazekat, mondá Kati, lebocsátva főző-kanalas kezét.

— Fluff, ez nagy dolog! vélé Julis és leejtette a fenytő surló-kefét.

— Ezt nem vártam volna! bámult az évelődő Jani.

— Ugy-e mondtam mindig, hogy az én Fluffom derék cicza! ujongott Ilonka.

— Az én katonai nevelésem sikere. *Hármat fogott egyszerre!* kiáltá nagy önérettel Béla.


\* \* \*

A hős Fluff pedig — akinek össze kevert bundáját az elismerő Julis két vízben kiföröszttötte — ez órától nagyon megváltozott.

Fölébredt ösztönével fölébredt a kötelesség-tudása is. Egy hét alatt a ház tájékaról elpusztult minden egér, s csak akkor kereste föl párnás pihenő-helyét, ha szorgalmas vadászatával erre rászolgált.

## SUTTYOMBAN.

(Képpel a 109. lapon.)

 VASTAG fa mögött teljes bátorságban üldögélt Gusztika. Nem láthatta meg senki, nem zavarhatták gyönyörűségében, amint azt a nagy almát szagolgatta, mielőtt rászánja magát, hogy bele harapjon. Az lesz ám a nagyszerű csemege!

Rég fájt rá a foga Gusztikának. Minap vendég volt a háznál s az apa megmutatta neki a kertet is, annál a szép almánál pedig eldicsekedett, hogy ez remek fajta, csak az kár, hogy nincs sok rajta.

Ott álldogált akkor Gusztika is és látta, hogy de bizony van azon a fiatal fácskán elég; és milyen nagyok! Mindjárt kért is belőle.

— Hova gondolsz! Még éretlen. Bele telik jó hat hét, de még több is, mire leshedhetjük, felelt az apa.

És hiába volt a Gusztika kérése, duzzogása, nem kapott a remek almából.

— Pedig milyen szépek! Milyen nagyok! Persze, ha nem akarnak valamiből adni, mindjárt rámondják, hogy nem jó, nem nekem való, gondolá elégedetlenül. Miért ne volna az ma is csak olyan jó, mint hat hét múlva?

Mivel pedig ennek semmi okát sem akarta tudni, folyvást fájt rá a foga arra az almára. És ma sikerült észrevétlenül leütnie egyet. Gyorsan elbujt vele a nagy fa mögé és miután jó ideig gyönyörködött zsákmányában, végre elszántan bele harapott.

Bele harapott, de ijedtében majd elejtette a remek almát. Szinte nem is tudta, mi éri. Mintha eczetes uborkába harapott volna.

— Ez bizonyosan csak az első harapásnál érzik olyannak . . . Hiszen mondta apa, hogy remek fajta.

Ha remek, akkor okvetlenül meg kell enni. Bele harapott másodszer is, harmadszor is. Kegyetlenül fanyar és savanyu biz' az most is. De ki tehet róla, ha a remek alma ilyen? Kétségbe esett eltökéléssel ette tovább, pedig már nem is érezte az elvált fogait; azt hitte, mindjárt kihull valamennyi.

Az alma felével megbirkózott, de tovább a leghősiesebb akaratral sem bírta. Eldobta és éppenséggel nem gyönyörüségtől sugárzó képpel indult meg befelé. Szinte eltorzult az arcza a fanyar íztől, mellyel tele volt a szája. A feje, gyomra pedig nagyon fáj. Mire beért a házba, már halál-sápadtan tántorgott, nem tagadhatta, hogy beteg s az éles szemü mama mihamar kitalálta, mi lehet a baj oka. Meg is vallotta Gusztika bűnbánóan.

— Apa azt mondta, hogy remek . . . Pedig . . . juj de borzasztó volt!

— A maga idején igenis remek az. Okulj rajta s egyebekben is kövesd, mert a türelmetlenkedő valamint a legnemesebb fáról is csak fanyar gyümölcsöt szakít, ugy az életben is örömek helyett csak bajokat szerez magának.

### AZ ELÉGEDETT DERVIS.

**E**GY gazdag basa nagyon szeretett hivatalkodni a drága ékszereivel. Mikor végig sétált az utcán, csak ugy csillogott rajta a sok gyémánt, gyöngy és más drága-kő.

Egy napon egy kopott ruhás vén dervissel (mohamedán szerzetessel) találkozott, aki sokáig nagy gyönyörüséggel nézte, aztán mélyen meghajtotta magát és meleg köszönetet mondott neki az ékszerekért.

— Nem értem, mit köszönsz meg, szólt a basa. Nem adtam én neked soha semmiféle ékszert.

— Persze hogy nem adtál, felelé a dervis, de kiraktad magadra és így alkalmat adsz nekem, hogy gyönyörködjem bennök. Mi egyéb örömet nyujthat a drága ékszer neked magadnak is? Csak hogy az én gyönyörködésem zavartalan, mig te

kénytelen vagy gondját viselni a sok drágaságnak, őrizni és védeni a tolvajok ellen. Reám nem sulyosodik ez a teher, én csak gyönyörködöm és ezért hálás vagyok irántad.

### MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIII. köt. 4-dik számában közölt számrejtvény megfejtése:

#### Brassai Sámuel.

Helyesen fejtették meg: Szilágyi Erzsike, Strobl Irénke és Gizike, Kovalóczy Rudi, gr. Degenfeld Ilka, Farkas testvérek, Veisz Erzsike, Neumann Lajos, Szamek Margit és Zoltán, Stein Lajos, Heszke Irmus, Lőrinczy Mariska, Feleky Miklós, Lányi Rudolf, H. Kiss Pál, Goldfeld Jenő, Mittelmann Adél, Zakár Jenő, Altstock Hugó, Bauer Henrik, Bogyay Ernő, Szilágyi Elizke és Misike, Arendt Emilke (saját irásodat kívánom látni! *F. b.*), Fleischmann testvérek, Hefty Andor, Mérey Agosta, Schwarz József és Béla, Kizlingstein testvérek, Weil Károly, Baranyai Zoltán, Szalkai Bandi, Stépán Erzsike és Maresa, ifj. Körösi Károly, Záborszky Mariska és Dezső, Büttner Irmuska, Marsovszky Imre és Gyula, Galter Frigyes, Koronthály Zoltán, Balogh Andor, Benedek Dávid, Boros Emmike, Csorba Menyhért és János, Hanusz Mariska, Korbuly Józseke, ifj. Kriegner Kálmán, Beck Ernő, Kövér Miczike, Esterházy László, Graefl Márta és Paula, Gyárfás Berta, Wenckheim Erzsébet, Krivány Dénes és Jankó, Perci Imre, Ábrahám Adrienne (a magad írása? *F. b.*), Derecskei Karsai, Goldmann Pali, Mészáros testvérek, Gáldonyi Mariska és Miklós, Vataj Miczi, Horváth Henrik, Heller László, Vecsey Ernő, Gerlóczy Endre, Fáy Endre és Árpád, Preisach Frida, Marczali Bözse és Póli, Sier Friczike, Ballagi Margitka, Spolarich Leo, Bogdándy Jenő, Gyenes Zoltán, Virágalmay Juliska, Sturm Renée, Zelinka Ottó, Engelmann Jenő, Szent-Ivány Carla, Danielisz Margit, Jenő és Sándor, Csihos Antika, Furman Jancsi, Bohrandt Lajos, Herendi Böske, Bournáz Kamilla és Gizella, Herczeg Ilonka és Albert, Dukesz Anna és István, Kalmár Rózsika, Berényi Irmuska, Diemár Kálmán, Vidákovicz Mária, Hollaki Feri (magad írj! *F. b.*), Vadas Zoltán, Hevessy Bella, Lilli, Piroška és Oszkár, Kuliszeky Aranka, Veress Gizike, Kosaczky Gyula, Masjon Márta és Vili, Pollák Karolina és Vilmos, ifj. Ruber József.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertes lett *Herendi Böske, Szolnokon*, kinek a jutalom-könyvet (»*Gyermek-álmok*«, pompás színes képes könyv, *Kozma Andor* verseivel) a kiadó-hivatal megküldi.

\*

A »Kis Lap« LIII. köt. 3-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Gerlóczy Endre, Vecsey Ernő, Heller László, Horváth Henrik, Kiszlingstein testvérek, Krászonyi Stefike, Szent-Ivány Carla, Krajcsiovits Ottó és Sándor.

### FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

**Csukássy Loránd.** Kedvesen vettem virágos üdvözetet szép Kárpát-vidékünkről. Gyopár és fenyő-ágacska kellemesen emlékeztet azokra a napokra, mikor magam is az ottani sziklás ösvényeket mászva üdültem. Derült napokat és jó üdülést kívánok neked az illatos fenyvesek közt! — **Esterházy Erzsébetke.** Megelégedésemre szolgál, hogy »A bűvös ajándékok« elbeszélés tetszik neked; de azon a bajon igazán nem segíthetek, hogy mindig akkor kell abba hagyni, mikor, mint mondod, a legszebb ponthoz érünk. Mert valahol, ugy-e bizony, meg kell szakítani? És akárhol szakítom meg, mindig ugyan-azt mondhatnád. Az a kívánságod azonban, hogy még sokáig tartson, teljesülni fog, mert az elbeszélésnek jóformán még csak az elején vagyunk. Még csak ezután következnek a két lázadó tündér bajai. — **Groedel Lajos.** Ha fekvő beteg vagy, akkor természetesen irhatsz czeruzával is. Mindjárt első ilyen soraidban említhetted volna ezt a sajnos állapotodat, melyről igaz részvétellel veszek tudomást. Melegen óhajtom, hogy mentül előbb foglyógyulásodról adhass nekem hírt. — **Mérey Oszkár.** A Petőfi nyakraválója történetét már sokan, számtalanszor elbeszélték. Így szárazon, ahogy te leírtad, nem a »Kis Lap«-ba való, annál kevésbé, mert a nagy költőnek ebben a dologban nem volt igaza. A versecskéd eléggé hangulatos, de csak képpel együtt szoktam ilyeneket közölni. Talán akad hozzá való. — **Goldmann Pali.** Hogy mit csinálók? Ha kezébe veszed a »Kis Lap«-ot, mindjárt tudhatod. A kiadó-hivatal nem foglalkozik a »Kis Lap« olvasói közti levelezés közvetítésével, oda tehát hiába fordulsz. Kívánságodat közöltem a »Levelezés« rovatban s ha az illető hajlandó veled levelezni, majd tudatja szándékát. Többet tenni nem lehet és nem szabad. A rejtvényeid nem sikerültek, mert a szótag-rejtvényt már nem is szótagokra, hanem egyes betűkre szedted szét, a mi nem járja; a szám-rejtvény pedig nincs jól kimerítve. Különben is pedig érdemesebb mondást kell ily célra választani. — **Mészáros testvérek.** Besoroztam, de egyhamar nem kerülhet rájuk a sor, mert épp ilyen fajtából nagyon sok van már rég elfogadva. — **Spolarich Leó.** Mint a megfejtők hosszú névsorából láthatod, annak a két betűnek a kimaradása nem akasztotta meg számos kis olvasó-társadat a helyes megfejtés megtalálásában. A »szület«-rejtvényt meg fogom rajzoltatni s alkalmmal majd

közlöm is. — **Wagner Eveline.** Minap, mikor Forgó Istvánnak czimeztél, megíztetem, hogy nem vagyok István és hogy a »Kis Lap« olvasói számára nincs más nevem, csak: *Forgó bácsi.* De azért most meg Forgó Gyulának czimezted a leveledet. Ha valaki téged pl. Piroskának szólítana s te megmondanád neki, hogy nem ez a neved, hanem Eveline, az a valaki pedig azután is sorra elő szedne a naptárból mindenféle nevet és szólítana Mariskának, Juliskának stb., csak az igazi neveden nem: ezt ugy-e illetlen dolognak tartanád? Tehát még egyszer tudomásodra adom, hogy Forgó bácsinak az ő kis olvasói számára semmi más neve nincs, csak: *Forgó bácsi.* — **Preisach Frida.** Az irásoddal most is meg vagyok elégedve, de annál kevésbé azzal, hogy rojtos szélű, körülnyiratlan, tépett papiros-darabra irtál. Olló pedig, mellyel körül nyírd a papírost, bizonyosan akad a házatoknál. Jövőre tehát ne csak az irásod csinoságára, hanem a levelek takaros, illendő külsejére is legyen gondod. — **F. A. Budapest.** Azt a kis történetkét a cipőkről és a két tallérról nem közölhetjük, mert nagyon fogyatékosan van lefordítva és mert, ha még ezen a hibáján erős javítással segítenék is, azon nem segíthetünk, hogy már régebben megjelent a »Kis Lap«-ban. — **Lőrinczy Mariska.** A fölösen érkező számokra vonatkozó soraidat átadtam a kiadó-hivatalnak, amely majd utána néz, hol a tévedés. — **Lukácsy Lipót.** Nincs okom, hogy kételkedjem a szavadban. De azt tanácsolom, ne írj azzal a ríktő vörös tentával; a magad szemét is rontod vele, azét is, akinek irsz. — **Dukesz Anna és István.** Rejtvényeitek nem jók. A »csillag-rejtvény« nem is rejtvény, mert hiszen folyamatosan elolvasható. Az első koczka-rejtvény, mindössze öt betűjével, nagyon is könnyűcske; a másodikban a felülről lefelé olvasandó harmadik sor »órá« helyett »orás«-t ad; ilyen szó pedig nincs; a harmadik koczkarejtvényben az »Eler« szó tűnik elő; de mi az az Eler? Végre a betű-csere-rejtvény tulságos kuszaság. Próbálkozzatok újra, szabatosabb szerkesztéssel. — **Bachrach Máttyás.** Azt kérdezed, hogy mikor kapsz ajándékot? En meg azt kérdezem tőled: kitől vársz ajándékot? Ha tőlem, akkor, sajnálatomra, azt kell felelnem, hogy Forgó bácsi egyáltalában nem osztogat kis olvasóinak ajándékokat, hanem a »Kis Lap«-ot szerkeszti számukra. Ha pedig a megfejtésekkel kapcsolatos jutalom-nyereményt érted, arra már sokszor megjegyeztem és kivételesen még egyszer ismétlem: a jutalmat az kapja, akinek a sorsolásnál a szerencse kedvez. Fog-e neked kedvezni és mikor, nem tudhatom. — **Bányai Giza.** A levelet elküldtem egy könyv-kereskedő cégnek, amely, ha jönnek látja, teljesíti a levélben foglalt kívánságot. Bizonyosan van Gyulafehérvárt könyv-kereskedés: annak utján sokkal egyszerűbben lett volna az ügy elintézhető. — *Több levélről a jövő számban.*